

Անցնող տարւոյն Յունիսին, Գանիւրէի մէջ մեծաւ բանասեղծ, երազարակագիր, ուսուցիչ եւ գրող Արեամ Տաւրեան:

Ծնած էր 1909 թին: Նախակրթութիւնը ստանալով Գանիւրէի Ազգ. Գալուստեան վարժարանին մէջ, շարունակած էր իր ուսումը Վալապրի (Ֆրանսա) երկրագործական բարձրագոյն վարժարանին մէջ ուր պսակուած էր որպէս մասնագէտ-հոգատեսիս եւ պսակաւոր զինուորական խաղաղասէր:

Գանիւրէի մէջ պաշտօնավարած է հայ եւ օտար վարժարաններու մէջ եւ պարգևատրուած որպէս օժիսիէ Տ'աֆաշէմի շքանշանով:

Հիմնադրին էր «Ջանակիր» գրական-ընկերային բերքին: Եւ զեղեցիկ լեզուն, ոճը, մատուցական մարդու պարկեշտ կեցումներ եւ հայ արժէքներու ինչպէս նաեւ Հայց. Եկեղեցւոյ հանդէպ իր խորունկ սերը սիրուած գրիչ մը դարձուցած էին զինքը:

Ունի բազմաթիւ երազարակագրական էջեր, որոնք իրենց շունչով, բարձրութեամբ եւ մշտնջենի ազնուութեամբ յատկանշական տեղ մը ապահոված են իրեն մեր ժամանակակից գրականութեան մէջ: Եւ մահով բաց մը կը բոլոր:

Հաւասարապէս ուժեղ եւ արուեստագէտ բանասեղծ մըն էր: Հաւաստի մարդ, խղճամբ ուսուցիչ, պարկեշտ մատուցական եւ ազնուական խմորէ արուեստագէտին վաղափառ մահը ցաւ է բոլորիս եւ կորուստ մը Հայ Գրականութեան, վասնզի իր ուժերու լրման մէջ էր անիկա, եւ կրնար տակաւին զեղեցիկ զարծեր արձագրել: Որպէս նմայ՝ սօսքեւ կը դնենք երկու հերքուած իրով:

Խմբ.

Ն Ա Ր Ե Վ

Թորգոմ Արեւս. Գուշակեանին

Ամէն գիշեր դողալով, ես դողալով կը բանամ
Լուսացնցուդ զիրքն այս շարականի մը հանգոյն...
Մոմերու պէս կը վառին բառերը խորն իմ հոգւոյն.
Ու կը շնչեմ ումպ առ ումպ Սուրբին հոգին խնկահամ...:

Ամէն գիշեր ես կ'իջնեմ այս ծովուն մէջ ալեկոծ
Առագաստի մը նըման... կ'երբամ հեռո՛ւ, շահ հեռու,
Ալիքներուն համբոյրով իմ խեղճ հոգիս լուալու.
Ա՛հ, վերադարձն, Աստուած իմ, գրկած նոր յոյս մ'ոսկեզօծ...:

Խաչի մը պէս կը դողայ լամբարին լոյսն իմ բարի.
Ծառէս ծաղիկ առ ծաղիկ աղօթքը դեռ կը բափի.
Մինչ կը լեցուին աչիւնն իմ արցունքներով արծաթի...:

Զայն կը փակեմ: Լոյսերու հեղեղ մը գիս կ'ողողէ.
Իմ խորհուրդէս ըսպիտակ շարունակներ կը ժայթկն.
Աղանիներ մի առ մի կ'իջնան արհիս տանիքին...: